

SEKRETARIAT KAZNODZIEJSTWA ZARZĄDU KOŚCIOŁA

Warszawa, 11.10.2021 r.

DZIEŃ DZIEDZICTWA ADWENTYSTYCZNEGO 23 PAŹDZIERNIKA

Kazanie – „Zaiste”

Autor: Ivan Leigh Warden, emerytowany wicedyrektor, Ellen G. White Estate

[Wersety biblijne zacytowane są w przekładzie Biblii Warszawskiej.]

„Zaiste, nie czyni Wszechmogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom” (Amos 3:7).

Wprowadzenie

Cóż za niezwykły werset! Jakie zapewnienie na jutro i każdy następny dzień! Cóż za pełen miłości i troski obraz naszego Boga! Nie będzie niezapowiedzianych sprawdzianów, egzaminów ani zadań. Pan Bóg informuje nas, mówi nam, dzieli się z nami wydarzeniami, które będą miały miejsce i wpłyną na nasze życie. „Zaiste, nie czyni Wszechmogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom.”

Dlaczego Bóg to robi? Ponieważ nas kocha. Jego miłość popycha Go do przekroczenia bariery grzechu przy pomocy swoich proroków, ludzi takich jak my. Za ich pośrednictwem wzywa nas do pokuty za nasze grzechy i mówi nam, co nadchodzi, abyśmy byli przygotowani. Prorocy otrzymali misję miłości od samego Ojca. Ich celem jest, aby jak najwięcej ludzi zostało zbawionych do Jego królestwa. Dlatego „objawił swój plan swoim sługom, prorokom.”

Dzisiaj przyjrzymy się, jak to działało w czasach biblijnych i później.

Przez swoich proroków Bóg ostrzegał starożytny Izrael i inne narody przed niebezpieczeństwem i próbował przyciągnąć ich do siebie.

Przesłanie Amosa rozpoczyna się ostrzeżeniem przed karą nadchodzącą na narody otaczające Izrael i Judę za ich grzechy. Jednak Amos wkrótce zwraca się do Judy, a następnie do północnego królestwa Izraela, jego głównego zmartwienia. Uważna lektura księgi Amosa ujawnia grzechy ludu. Pycha, egoizm i ucisk, to zaledwie kilka z wielu, które były widoczne zarówno w królestwie północnym, jak i południowym. Sytuacja w Izraelu była gorsza z powodu kultu cielca, jaki został ustanowiony przez pierwszego króla,

SEKRETARIAT KAZNODZIEJSTWA ZARZĄDU KOŚCIOŁA

Jeroboama I (zob. 1 Król. 12,25-33). Bóg zlecił zarówno Amosowi, jak i Ozeaszowi, aby prorokowali szczególnie przeciwko królestwu północnemu, jednak Amos bardziej zwraca uwagę na szczegóły i okoliczności grzechów ludu niż Ozeasz. Obrazowo ukazuje wykroczenia w zdarzeniach codziennego życia ludzi. Wydaje się, że żadne złe praktyki nie umknęły jego uwadze. Uważał za swój obowiązek ostrzeżenie Izraela, Judy, a także okolicznych narodów przed boskimi sądami, które z pewnością na nich spadną, jeśli będą trwać w grzechu. Amos zakończył swoją księgę wspianiałym obrazem ostatecznego triumfu sprawiedliwości nad nieprawością.

Zwróćmy uwagę na schemat — Bóg jest miłością. On daje nam szansę wyznania i wyrzeczenia się naszych grzechów. W księdze Amosa 5,4.6 napisano: „Bo tak mówi Pan do domu Izraela: Szukajcie mnie, a żyć będziecie! . . . Szukajcie Pana, a żyć będziecie, aby nie przerzucił się na dom Józefa jak ogień”. W miłości Bóg daje ostrzeżenia, aby ludzie mogli przyjść do Niego i żyć. Ezechiel 33,11 mówi: "Powiedz im: Jakom żyw - mówi Wszzechmocny Pan - nie mam upodobania w śmierci bezbożnego, a raczej, by się bezbożny odwrócił od swojej drogi, a żył. Zawróćcie, zawróćcie ze swoich złych dróg! Dlaczego macie umrzeć, domu izraelski?" Nawet w swoich najsurowszych ostrzeżeniach prorocy Boga przekazują Jego orędzie miłości, mając nadzieję, że doprowadzi do skruchy i zbawienia. To dlatego Bóg uchyla zasłonę przyszłości i pokazuje, jakie konsekwencje nastąpią jeśli ludzie się nie zmienią. „Zaiste, nie czyni Wszzechmogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom” (Amos 3,7).

Czy jeśli Bóg ogłasza nadchodzący sąd nad narodem lub ludem, to jest już za późno na skruchę? Bożą odpowiedzią miłości jest to, że zmieni ich los, jeśli się nawrócą. Jeremiasz 18, 7-10 przekazuje słowo Boże na ten temat: „Raz grożę narodowi i królestwu, że je wykorzystam, wyrwę i zniszczę, lecz jeżeli się ów naród odwróci od swojej złości, z powodu której mu groziłem, to pożałuję tego zła, które zamierzałem mu uczynić. Innym razem zapowiadałem narodowi i królestwu, że je odbuduję i zasadzę, lecz jeżeli uczyni to, co jest złe w moich oczach, nie słuchając mojego głosu, to pożałuję dobra, które obiecałem mu wyświadczyć”. Ellen G. White określiła tę zasadę tak, że „obietnice i ostrzeżenia Boże są jednakowo warunkowe”. (*Wybrane poselstwa*, tom 1, str. 67).

Przed zniszczeniem Niniwy Bóg posłał Jonasza, aby ostrzec ludzi i dać im możliwość pokuty (Jon 1,1.2). „Zaiste, nie czyni Wszzechmogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom”. Chociaż przesłanie Jonasza podane w Piśmie Świętym nie wspomina, że Bóg może zmienić wyrok, ludzie zwrócili się do Boga, a On zatrzymał katastrofę (Jon 3,5-10). Bóg daje nam możliwość wyznania i porzucenia naszych grzechów.

To samo Bóg czynił również przez Amosa. Ze względu na formalizm religijny i degenerację moralną ludu, Bóg dał Amosowi upoważnienie, by powiedzieć Królestwu

SEKRETARIAT KAZNODZIEJSTWA ZARZĄDU KOŚCIOŁA

Pólnocy, że nadchodzi katastrofa. W rozdziale 7 Bóg ukazał się Amosowi stojąc na murze z pionem w rękę (wersety 7, 8). Budowniczości w tym czasie używali sznurka z ciężarkiem, aby stwierdzić, czy ściana jest wznoszona prosto i nie przechyliła się. Teraz Bóg badał Izrael. Gdyby naród okazał się nieprawym i niewiernym, nadeszłyby konsekwencje. Amos wzywał do pokuty i zmiany zachowania. Ludzie nie powinni pokładać ufności w ofiarach i działaniach religijnych bez gruntownej reformacji: „Niech raczej prawo tryska jak woda, a sprawiedliwość jak potok nie wysychający!” (Amos 5,24).

Widzimy więc, że za pośrednictwem swoich proroków, Bóg w miłości ostrzegał Izrael i inne narody przed niebezpieczeństwem i próbował przyciągnąć ich do siebie. Przyjrzyj się uważnie, a odkryjesz, że nasz Bóg zawsze na nami czuwa, aby nas ostrzec i przybliżyć do siebie. „Zaiste, nie czyni Wszechmogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom” (Amos 3,7).

II. Przez swoich proroków Bóg zapowiedział nam swój główny akt odkupienia, aby przyprowadzić nas do Siebie — to, że pošle Zbawiciela, aby żył z nami i za nas umarł.

Pierwsza wskazówka co do Bożego planu została objawiona Adamowi i Ewie zaraz po ich grzechu. Sam Bóg powiedział węzowi w ich obecności: „I ustanowię nieprzyjaźń między tobą a kobietą, między twoim potomstwem a jej potomstwem; ono zdepcze ci głowę, a ty ukąsisz je w piętę” (Rdz 3,15).

Abrahamowi, który w Księdze Rodzaju 20,7 jest nazwany prorokiem, nakazano złożyć w ofierze swojego syna Izaaka (Rdz 22). Chociaż w ostatniej chwili oszczędzono mu męki oddania własnego syna, doświadczył namiastki tego, co Bóg odczuje później, gdy odda na krzyżu swego jedyne Syna.

Mojżesz wywyższył miedzianego węża na słupie na pustyni, aby każdy, kto spojrzał na węża z wiarą, mógł zostać uzdrowiony ze śmiertelnych ukąszeń węża (Lb 21,6-9). Księga Jana 3,14.15 wskazuje, że była to dla nas zapowiedź śmierci Jezusa na krzyżu. Micheasz w rozdziale 5,2 zapowiedział, że nadchodzący władca Izraela, który był „od wieczności”, będzie wywodził się z Betlejem. W księdze Daniela 9,24-27 przepowiedziano, kiedy pojawi się „Pomazaniec-Książę” i kiedy zostanie zabity. Izajasz w 53 rozdziale mówi o cierpiącym słudze, który poniesie grzechy ludu. Psalm 22 opisuje niektóre cierpienia, jakie Jezus poniesie na krzyżu.

Gdy zbliżał się czas pojawienia się Jezusa, Bóg powołał proroka Jana Chrzciciela, aby wzywał ludzi do pokuty i głosił o Jezusie: „Nazajutrz ujrzę Jezusa, idącego do niego, i rzekł: Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata” (Jan 1,29). Dla żydowskich słuchaczy Jana, przesłanie było jasne, że tutaj oto pojawił się Ten, którego reprezentowały wszystkie

SEKRETARIAT KAZNODZIEJSTWA ZARZĄDU KOŚCIOŁA

baranki ofiarne na przestrzeni wieków. Krew Jezusa miała być przelana, aby pojednać grzeszników z Bogiem. Tylko Jego śmierć mogła zapewnić przebaczenie grzechów.

Śmierć Jezusa na Kalwarii jest ostatecznym dowodem Bożej miłości do nas. „Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny” (J 3,16). Bóg posłał swojego Syna na śmierć, abyśmy mogli żyć z Nim na wieki w domu, który On dla nas przygotowuje. Jakież może być większy dowód Jego miłości! A ponieważ chciał, abyśmy przyjęli Jego Syna i uwierzyli w Niego, wysłał te prorocze przesłania z dużym wyprzedzeniem, abyśmy mogli rozpoznać Zbawiciela, kiedy nadejdzie. „Zaiste, nie czyni Wszchemogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom”.

Ale dlaczego Bóg powołał innego proroka, Jana Chrzciciela, aby właśnie wtedy ogłosił przyście Króla? To ważne wydarzenie wszystkich epok nie mogło przejść bez zapowiedzi! Bóg po raz kolejny używa proroka, aby zwrócić uwagę ludzi na „Baranka Bożego, który gładzi grzech świata”. „Zaiste, nie czyni Wszchemogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom”. Bóg umożliwił Janowi rozpoznanie, kim naprawdę był Jezus i obwieszczenie, co robi Bóg, aby wypełnić wszystkie wcześniej objawione prorocтва. Tak więc przez swoich proroków Bóg ostrzegał starożytny Izrael i inne narody przed niebezpieczeństwem i próbował przyciągnąć ich do siebie. Przez swoich proroków Bóg powiedział nam również z góry o swoim głównym akcie odkupienia nas i przyprowadzenia nas do siebie — poprzez posłanie Zbawiciela, aby żył z nami i umarł za nas.

Teraz zbliżamy się do czasu, kiedy Jezus powróci i kiedy Bóg zakończy problem grzechu na tej ziemi. Jak oświadczenie Amosa odnosi się do tych czasów?

III. Poprzez swoich proroków Bóg powiedział nam o swoim planie zakończenia czasów grzechu i ratowania Jego ludu.

Biblia podaje nam wspaniałe prorocтва dotyczące powrotu Jezusa. Daniel zinterpretował ostatnią część snu Nebukadnesara, w którym kamień uderzył w symbol narodów i zastąpił je: „Za dni tych królów Bóg niebios stworzy królestwo, które (...) zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki” (Dan. 2,44). W rozdziale 7 Daniel mówi nam, że „ktoś podobny do Syna Człowieczego” otrzymuje to królestwo i rządzi nim (wersety 13-14). Księga Malachiasza, 4 rozdział, wskazuje na dzień, w którym złoczyńcy zostaną zniszczeni, a wtedy „wschodzi Słońce Sprawiedliwości z uzdrowieniem na swoich skrzydłach”, aby wyzwolić Jego lud (wersety 1-3).

Gdy Jezus wstąpił z powrotem do nieba, aniołowie dali Jego uczniom cudowne zapewnienie: „Ten Jezus (...). . . tak przyjdzie, jak go widzieliście idącego do nieba” (Dz

SEKRETARIAT KAZNODZIEJSTWA ZARZĄDU KOŚCIOŁA

1,11). Piotr pisał o „przyjściu dnia Bożego” i o tym, że powinniśmy „starać się, aby Go znaleźć (...) w pokoju” (2 Piotra 3,12,14). Paweł napisał, że „sam Pan zstąpi z nieba z okrzykiem”, wzbudzi umarłych w Chrystusie i pochwyci w obłoki swoich naśladowców, którzy będą żywi, kiedy przyjdzie.

Oczywiście sam Jezus, największy Prorok ze wszystkich, powiedział nam: „przyjdę znowu i wezmę was do siebie, abyście, gdzie Ja jestem, i wy byli” (J 14,3). Dał znaki swojego przyjścia, które można znaleźć w Ewangelii Mateusza 24, Marka 13 i Łukasza 21. Obejmowały one znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach „a na ziemi lęk bezradnych narodów” (Łuk 21,25).

Jezus ostrzegał przed pojawieniem się fałszywych chrystusów i fałszywych proroków, którzy zwiodą wielu (Mt 24,24). Nie ostrzegał swoich naśladowców przed przyjęciem jakiegokolwiek chrystusa, bo On, prawdziwy Chrystus, miał nadejść. Dlatego ostrzegał przed przyjmowaniem fałszywych chrystusów. Podobnie nie ostrzegał przed przyjmowaniem jakiegokolwiek proroka, ale przed przyjmowaniem fałszywych, których poznamy po ich owocach (Mt 7,15,16). Prorok Joel przepowiedział, że w czasie tuż przed „wielkim i strasznym dniem Pańskim”, kiedy pewne znaki będą miały miejsce na niebie (zaćmienie słońce, księżyc jak krew), należy również oczekiwać proroczego daru być widzianym. A w Objawieniu 12,17 i 19,10 Jan później przepowiadał, że ostatek prawdziwego ludu Bożego pod koniec będzie „przestrzegał przykazań Bożych i miał świadectwo o Jezusie Chrystusie”, którym jest „duch proroctwa”, Duch Święty ponownie udzielający daru proroctwa ludowi Bożemu.

“Zaiste, nie czyni Wszchemogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom”. Bóg znów miał posłużyć się proroczym głosem, w przygotowaniu na największe wydarzenie wieków – powrót Jezusa. Ten głos miał poprowadzić lud Boży przez zdradzieckie końcowe dni dla ich własnego zbawienia i pomógłby im zobaczyć, że Bóg chce, aby opowiadali innym i również innych do Niego przyprowadzali. Tak jak Jan Chrzciciel pomagał przygotować ludzi na pierwsze przyjście Jezusa, tak Bóg wykorzysta dar proroctwa, aby pomóc przygotować ludzi na drugie przyjście Jezusa.

Adwentyści dnia siódmego wierzą, że Ellen G. White przejawiała ten dar proroctwa. Jej prorocza posługa nadeszła we właściwym czasie rozwoju wydarzeń, zgodnie z Pismem. Jej orędzia pomogły nam zjednoczyć się wokół poprawnych doktryn biblijnych. Wskazała błędy, które trzeba naprawić. Bóg udzielił jej wskazówek dla kościoła w temacie organizacji, zdrowia, publikacji, edukacji i wielu innych tematach, które pomogły ożywić nasze chrześcijańskie życie, umocnić nasz kościół i uczynić ewangelizację skuteczną. Przede wszystkim jednak wskazuje na rychłe przyjście naszego Zbawiciela i Odkupiciela, zachęcając nas, abyśmy nie tylko sami „byli pilni, aby Go znaleźli w pokoju” (2 P 3,14), ale także wykorzystali czas, który nam pozostał, aby doprowadzić jak najwięcej ludzi do

SEKRETARIAT KAZNODZIEJSTWA ZARZĄDU KOŚCIOŁA

poznania Jezusa i oddania Mu czci w posłusznej czci i codziennym życiu. Bóg użył jej, aby pomóc nam przygotować się na to, co nadejdzie. „Zaiste, nie czyni Wszechmogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom”.

Przyjście Jezusa w chwale będzie czasem wielkiego kryzysu dla całej ziemi. Ci, którzy nie uczynili Go swoim Zbawicielem, zostaną zniszczeni. Był kiedyś już czas, kiedy cały nasz świat stanął w obliczu takiego kryzysu. Biblijny zapis w księdze Rodzaju, 6 rozdziale mówi, że grzech osiągnął poziom, który spowodował, że Bóg postanowił zniszczyć całą ziemię. Niemniej jednak w wersecie ósmym czytamy: „Ale Noe znalazł łaskę w oczach Pana”. Bóg powołał Noego, aby był Jego świadkiem i zbudował arkę. Przez 120 lat Bóg, poprzez swojego przedstawiciela Noego, objawiał, co ma się wydarzyć.

Ellen G. White przedstawiła nam takie spostrzeżenia dotyczące tamtych dni:

1. „Grzechem przedpotopowców było wypaczenie tego, co samo w sobie było dozwolone. Zepsuli dary Boże, używając ich do służenia swoim samolubnym pragnieniom. Poblężanie apetytowi i nikczemnej namiętności sprawiły, że ich wyobraźnia uległa całkowitemu zepsuciu. Przedpotopowcy byli niewolnikami szatana, prowadzonymi przez niego i przez niego kontrolowanymi” (komentarz Ellen G. White, Komentarz biblijny adwentystów dnia siódmego, t. 1, s. 1090).
2. „Mieszkańcy świata Noego zostali zniszczeni, ponieważ zostali zepsuci przez poblężanie wypaczonemu apetytowi” (Świadectwa dla zboru, t. 3, s. 162).
3. „Czcili egoistyczne poblężanie – jedzenie, picie i zabawę – i uciekali się do aktów przemocy i przestępstw, jeśli ingerowano w ich pragnienia i namiętności. W czasach Noego przytłaczająca większość była przeciwna prawdzie i rozkochana w tkance kłamstwa. Ziemia była pełna przemocy. Wojna, zbrodnia i morderstwo były na porządku dziennym” (Ellen G. White, Komentarz biblijny ADS, t. 1, s. 1090).
4. „Tak będzie przed powtórным przyjściem Chrystusa” (tamże).
5. „Ci, którzy uwierzyli, kiedy Noe zaczął budować arkę, stracili wiarę poprzez kontakt z niewierzącymi, którzy rozbudzili całą dawną pasję do zabawy i przepychu” (Review and Herald, 15 września 1904).
6. “Przez sto dwadzieścia lat Noe głosił przesłanie ostrzeżenia dla przedpotopowego świata; ale tylko nieliczni pokutowali. Niektórzy ze stolarzy, których zatrudnił przy budowie arki, uwierzyli w przesłanie, ale zmarli przed potopem; inni nawróceni przez Noego na powrót stracili wiarę” (Ellen G. White, Komentarz do Biblii ADS, t. 1, s. 1088).
7. “Bóg dał im sto dwadzieścia lat czasu łaski i w tym czasie głosił im przez Matuzalema, Noego i wielu innych Jego sług. Gdyby wysłuchali świadectwa tych wiernych świadków, gdyby pokutowali i powrócili do swojej lojalności, Bóg by ich nie zniszczył” (Review and Herald, 23 kwietnia 1901).

SEKRETARIAT KAZNODZIEJSTWA ZARZĄDU KOŚCIOŁA

To, co charakteryzowało czasy Noego, widoczne jest również i dzisiaj. "Albowiem jak było za dni Noego, takie będzie przyjscie Syna Człowieczego. Bo jak w dniach owych przed potopem jedli i pili, żenili się i za mąż wydawali, aż do tego dnia, gdy Noe wszedł do arki, i nie spostrzegli się, że nastał potop i zmiotł wszystkich, tak będzie i z przyjsciem Syna Człowieczego" (Mt 24,37-39).

Poprzez Biblię i dar proroctwa Bóg będzie nadal objawiał swoje tajemnice dotyczące wszystkiego, co powstrzymuje nas od pokuty i czynienia Jego woli. Kiedy idziemy powiedzieć światu, że Jezus przyjdzie ponownie, robimy to wiedząc, że Bóg jest z nami.

Bóg jest wieczny, to znaczy zawsze był i zawsze będzie. Nigdy nie było czasu, kiedy nie istniał i nigdy nie będzie czasu, kiedy przestanie istnieć. Dawid przypomina nam: „Zanim góry powstały, Zanim stworzyłeś ziemię i świat, Od wieków na wieki Tyś jest, o Boże” (Psalm 90,2).

Bóg jest święty. W księdze Izajasza 6,3 napisano: „Święty, Święty, Święty jest Pan Zastępów! Pełna jest wszystka ziemia chwały jego.” Pomyśl ze mną. Bóg, który się nie zmienia, na którym można polegać, Bóg, który jest nieskończony, Bóg, który jest sprawiedliwy, Bóg, który jest wszechmocny, wszechobecny, wszechwiedzący, z pewnością “nie czyni Wszechmogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom” (Amos 3:7).

Podsumowanie i apel

Zaiste: naprawdę, rzeczywiście, istotnie, w istocie, doprawdy.

Od Księgi Rodzaju do Objawienia dowiadujemy się, że Bóg ostrzegał ludzi i naród. Jednak przed zniszczeniem daje możliwość pokuty. Dzisiaj w naszym współczesnym otoczeniu nadal przemawia do nas poprzez Biblię i Ducha Proroctwa. My, którzy odpowiedzieliśmy na Jego zaproszenie do nauczania i głoszenia oraz do informowania naszego społeczeństwa o Jego powtórny przyjsciu, możemy z pasją i nadzieją głosić pewność Jego powrotu.

Ludzie muszą wiedzieć. Mają prawo wiedzieć. Wszędzie wokół nas są ludzie, którzy nie rozumieją jasno czasów, w których żyją. Muszą mieć pewne słowo od Pana. Potrzebują „zaiste”. Muszą wiedzieć o kochającym i troskliwym Bogu, który chce, aby byli gotowi do egzaminu końcowego. Pójdiesz i powiesz światu? Czy ponownie powierzysz swoje życie Jezusowi i pozwolisz Duchowi Świętemu kierować twoim życiem w tym świadczeniu?

SEKRETARIAT KAZNODZIEJSTWA ZARZĄDU KOŚCIOŁA

Idź i powiedz rodzinie, sąsiadom i wszystkim na całym świecie. Powiedz im, żeby się nie poddawali, nie rozpaczali; powiedz im, że Bóg jest w stanie wybawić ich od zwątpienia, od strachu, od wiecznego oddzielenia od Niego. Powiedz im, aby zwrócili się do Boga, ponieważ On zwraca się do nich. Powiedz im, że mogą otrzymać pomoc na swojej drodze, ponieważ Bóg ich nie porzuci. Powiedz im, "Zaiste, nie czyni Wszechmogący Pan nic, jeżeli nie objawił swojego planu swoim sługom, prorokom" (Amos 3:7).